

of object with the purpose of its selection from the group of objects is characteristic for a sign. Meaning most characteristic in the object, a sign-character encodes information about the object, rolling it up to the minimum. Thus, there is possibility of acquisition of complete information by decoding of sign-character [2]. The analysis of semantic function of decorative pattern allows differentiating some of its basic constituents. At first, it is the reconstitution of signs and forms noted in nature (imitation beginning). Secondly, it is generalization of order and course of events (rhythmic basis) examination. And, thirdly, abstracting and ideographical basis is the awareness of important laws which manage nature and life of human societies [4].

Consequently, a decorative pattern was and remains one of methods of code, storage and information transfer. The base of all difficult ornamental compositions is the element of decorative pattern or module. An element-module is the simplest unit of decorative pattern. Per se, it is a sign and it carries the semantic load which has the archetypal fundamentals.

REFERENCES

1. Буткевич Л. М. Історія орнаменту : навч. посіб. для студ. вузів / Л. М. Буткевич. – М. : ВЛАДОС, 2009. – 268 с.
2. Ворончихін Н. С. Орнамент. Стилї. Мотиви. / Н. С. Ворончихін, Н. А. Євшанова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bibliotekar.ru/ornamenty>.
3. Герчук Ю. Я. Що таке орнамент? Структура і смисл орнаментального образу : підручник / Ю. Я. Герчук. М. : Галарт, 1958. – 326 с.
4. Левчук Л. Т. Історія світової культури / Л. Т. Левчук [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pidruchniki.om.ua/kulturologiya>.
5. Фокіна Л. В. Орнамент : навч. посіб. / Л. В. Фокіна. – Ростов-на-Дону : Фенікс, 2006. – 173 с.

*Лілія Демчик,
Юлія Солодовник*

ПРО ДЕЯКІ ПРИЧИНИ ПОЯВИ АНГЛІЦИЗМІВ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Употужнення інтернаціональних зв'язків та мовних контактів між країнами, культурами, носіями мов – одна з ознак сьогодення. Яскравим прикладом спричинених цим взаємовпливів слугує запозичення слів.

Питома вага іншомовних запозичень у лексичній системі кожної мови, на думку науковців, безперервно зростає (Б. Ажнюк, Л. Архипенко, Т. Максименко, Н. Попова, В. Сімонок та інші), насичуючи й урізноманітнюючи словниковий склад. Проблемам

запозичення як явища присвячено чимало праць вітчизняних і зарубіжних дослідників (О. Муромцева, О. Пономарів, О. Стишов, В. Чабаненко, Б. Ажнюк, О. Ахманова, В. Виноградов, Л. Крисін, О. Дьяков та ін.). В україністиці розроблялися питання теорії запозичення, проблеми запозичення на різних етапах розвитку української мови (В. Коломієць, О. Муромцева, І. Фаріон, Л. Архипенко та ін.). Вивчення запозичень-англіцизмів, що активізувалося в українському мовознавстві в останнє десятиліття, насамперед торкнулося виявлення тематичних груп досліджуваної лексики, головно термінологічної (О. Стишов, С. Руденко, Г. Сергєєва, Н. Стефанова, Н. Попова, й інші).

Історично впровадження запозичень стимулювали різні причини: потреба в найменуванні нових реалій життя, потреби науки, моди, художньої літератури та публіцистики. У різні епохи та періоди поборниками запозичень були ті чи інші соціальні групи, як-от: політики, дипломати, учені, письменники, журналісти, актори, дизайнери.

Чимало англіцизмів проникли в українську мову і через російську, зокрема в епоху Петра I у зв'язку з формуванням морського флоту та появою перших російських послів в Англії. Зміни в економічному й політичному житті України протягом 90-их рр. ХХ ст., залучення її до міжнародних суспільних процесів, новітніх технологій тощо призвели до значного збільшення масиву запозичених слів.

Англіцизми (англізми) – елементи різних рівнів структури мови, запозичені з англійської мови, почали новітній “наступ” на українську мову, саме з 90-их рр. ХХ ст. Інтенсивне проникнення в усі слов'янські мови одиниць англійського походження слушно вважають одним із найпомітніших мовних явищ останнього двадцятиліття, що торкнулося як усного, так і писемного мовлення на більшості рівнів мовної ієрархії [1, с. 190]. З огляду на це зауважимо, що що кінець ХХ ст. позначився справжнім “англобумом”, ставлення до якого різне: науковці висловлюють розбіжні оцінки: від захоплення до стурбованості чи гострої критики невиправданого насичення мови чужою лексикою, що межує з її засміченням. “Багатство і неповторність внутрішньої форми англійської мови, використання її як мови міжнародної /міжкультурної комунікації, її здатність виразити будь-яку ідею чи поняття, її пріоритетність у вираженні концептосфери людської діяльності зумовлена авангардною роллю англословних країн (особливо США) як носіїв науко-

во-технічного прогресу, підтверджують унікальний статус англійської мови. Її нерідко вважають мовою *lingua franca*, а фактично вона виступає єдиним джерелом поповнення словникового складу майже всіх мов світу” [4, с. 100].

Поділяємо думку Б. Ажнюка, який зазначає, що поява запозичень у мові, з-поміж іншого, покликана до життя: 1) потребою в найменуванні нових об’єктів, явищ, реалій; 2) потребою в розмежуванні близьких, проте нетотожних понять; 3) потребою в спеціалізації професійних понять; 4) дією соціально-психологічних причин: сприйняттям іншомовного слова як престижнішого, сучаснішого; 5) дією принципу мовної економії, що виявляється в конкуренції стислих номінативних одиниць англійської мови з менш компактними слов’янськими назвами: *юзер* “користувач”, *байк* “велосипед” [1, с. 196]. До перелічених причин варто, на наш погляд, додати вплив молодіжних субкультур, де англіцизми дістали неабияку популярність, у тому числі, завдяки спілкуванню в Інтернет мережі.

Англіцизми не завжди усвідомлюються мовцями як чужорідні елементи [2]. Це залежить від характеру позначуваного поняття та ступеня його інтернаціоналізації (*андеграунд, брифінг, вікенд, віскі, ліфтинг, комп’ютер, серфінг, слоган, тренінг, фешн, банкінг, фітнес, фальстарт*), особливостей звукової форми (*тінейджер, дистриб’ютор, наблік рилейнз, шопінг*), типу запозичення (транскрипція чи калька: *шериф, державний секретар, коп, прайм-тайм, бой-френд*), ступеня граматичної адаптованості слова, рівня освіченості мовця та суб’єктивних особливостей сприйняття ним мовних знаків.

Інформаційна і мовна інтервенція здійснюється через такі середовища, як телебачення й радіо, пресу, масову культуру, Інтернет, інформаційне обслуговування споживчого ринку, особливо через рекламу [1, с. 190–191].

Інтенсивне проникнення англіцизмів у системи національних мов – міжнародне явище, викликане насамперед глобалізацією, наслідком якої в більшості країн стає дво- чи багатомовність.

Таким чином, запозичення англіцизмів передовсім пов’язане з науково-технічним прогресом, адже застосування іншомовних відбувається суголосно з винаходами іноземного походження, назви яких використовуються в українській мові на позначення абсолютно нових предметів, об’єктів, явищ. Цей процес употужнюється активною комунікацією носіїв різних куль-

тур, зокрема “неписаними канонами” неформальної комунікації в Інтернет-мережі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ажнюк, Б. М. Англiзми в сучасній українській, російській і чеській мовах / Б. М. Ажнюк // Мовознавство. – 2008. – № 2–3. – С. 190–207.
2. Максимова Т. В. Заимствования в контексте лингвокультур: англо-русские параллели [Электронный ресурс] / Т. В. Максимова // Культура народов Причерноморья. – 2004. – № 49, Т. 1. – С. 100–103. – Режим доступа к журн.: http://www.nbuv.gov.ua/Articles/KultNar/60_1/pdf/1-50ukaz3.pdf. – Название с экрана.

Максим Дереча

DISTANCE LEARNING IN THE WORLD AND ITS PERSPECTIVES IN UKRAINE

Nowadays, at the times of Internet technologies many aspects of our life transferred to the network, thereby accelerating the pace of development of information society and across geographical barriers. Education is not an exception. It is not necessarily any more to be next to the teacher. The distant learning became the part of students' lives long time ago, but its functions were very limited. Internet gives a chance to expand them, to make distance education really valuable and comprehensive. Distance learning is a type of educational services, which gains popularity worldwide. This type of learning is related to higher education and is one of its forms and ways of learning.

The widely known question “To be or not to be” for distance education is no longer relevant. It takes its social and meaningful place in the educational sphere worldwide. At the end of 1997, there were about 1000 schools of distance type in 107 countries. The number of those who graduated in the distance education in 1997 was about 50 million people in 2000 – 90 million people and as projected in 2023 it will reach 120 million people [1, p. 63–72].

The idea of distance education is not new. It originally comes from the wide-ranging need not to leave once working place for the period of education and it was introduced through correspondence education. In 1938 the International Council of Distance Education was founded which in 1982 renamed into The International Council of Distant Education (ISDE – Oslo, Norway, www.icde.org). New circumstances (increase in demand for education) and opportunities (computerization, new information technologies, telecommunications,